

Het is een droom van een bergmeer en weer is het de harmonie van zacht-purperblauw, de harmonie van de in elkaar grijpende lijnen van den bergrug, waar een groote rust van uitgaat.

We vinden op deze tentoonstelling nog een berglandschap bij nacht uit Noorwegen in waterverf geschilderd. Mooi, vlak, zuiver van behandeling. Het doet denken aan de wijze van werken van Voerman, door de manier waarop Van Oosterzee zoo'n groot vlak mooi, puur geeft; door zijn geheimnisvol ineenwerken van de verven, zonder dat het h o e is na te speuren; door het één zijn van de ingewikkelde partijen, dat vaag aanduiden van de teekening er in. En dan geeft hij in de verte op de toppen der bergen heel teer maar zuiver de sneeuw en de maan glanzingen met dekverf.

Dit procédé eigent zich, naar het mij schijnt, bijzonder voor Van Oosterzee's gevoelige natuur, voor de wijze waarop hij het landschap aanschouwt.

Zijn liefde tot de bergen is mogelijk te beschouwen als een ontwikkelingsstadium uit zijn liefde tot de heide.

Mogelijk meer nog dan in ons vlakke land, vond zijn naar wazige atmosfeer, naar poëzie dorstende natuur daar voedsel, wijl de kleurschakeeringen er weelderiger zijn, grootscher de verhoudingen der vlakken, der teere, ijle hoogten en mysterieuse diepten.

Niet altijd echter is deze schilder een dichter, niet altijd dwaalt hij door de eenzaamheid. We vinden hier een aantal doeken met geheel andere onderwerpen: Boerenhofsteden, schuurtjes, boomen boven sloten, landwegen en bouw- en akkervelden, gezien bij heldere dagen, bij zon en niet bewolkte luchten soms. Frissche, natuurgetrouwe studies, buiten gedaan, of op het atelier. Maar zij zijn niet kenschetsena voor zijn kunst, zij dienen hem slechts als studies en om direkt contact te houden met de natuur, om gezond, om zuiver te blijven. In het voorjaar schildert hij ze dagelijks, doch bijna alle

worden dadelijk opgepakt, ze zijn hem te realistisch, bevredigen hem niet, wijl de droom er nog niet over is g e g a a n.

Van Oosterzee's kunst is eenvoudig, liefdevol en zuiver.

Zijn schildering is teer, glad; wel doorwerkt; zijn rijpe doeken zijn geheel uit de verf.

Zijn kleur is harmonisch, naar het blauwgrijze toe, stil en bescheiden.

Zijn doeken zijn slechts zelden van grooten opzet, zijn techniek eigent zich meer voor intiem werk.

Een strenge eenvoud, zoowel in kleur als in lijn, als in schildering, is wel, naast de teere vizie, naast harmonie, de karakteristiek van zijn kunst.

A. O.

HERMAN MOERKERK.

De heer Herman Moerkerk schrijft mij, naar aanleiding van het kroniekje in de Augustus-aflevering van „Elseviers”:

1°. „Ik heb mij niet gevestigd, na liefhebberij-kunst, als beroepskunstenaar.

2°. Deze tentoonstelling is, zonder mijn voorkennis, ingericht door De Vries; hij heeft zeer oud werk van jaren h è r, ongevraagd doen inlijsten en van kleine schetsboekblaadjes, soms wel zes of acht jaren oud, opdringerige dingen gemaakt! Hij is in 't bezit van een aantal dingen gekomen, hoe weet ik niet. Hij exposeerde, adverteerde, noodigde uit, alles zonder mijn medeweten.

Is het niet onverantwoordelijk om zonder medeweten van den kunstenaar, zijn werk in groep te exposeeren?”

Tot zoover de heer H. Moerkerk. Het spreekt van zelf dat de vraag, waarmee hij besluit, bevestigend moet beantwoord worden. De kunsthandel Bernard de Vries heeft den naam van dezen kunstenaar door deze handeling benadeeld, en mij een critiek doen neerschrijven, die buiten mijn schuld, onbillijk is.

C. V.